

Undergivenhet för Guds ordning

Svar på åtskilliga frågor

1.

Älskade broder i Kristus! Guds frid, som övergår allt förstånd bevare våra hjärtan och våra tankar i Kristus Jesus! I största korthet får jag svara, att vad strävandet att bliva präst angår, så hjälper det ju alls intet, när Gud genom en sjukdom säger nej. Var då lugn och Gud undergiven. Innan sjukdomen blir rätt botad, torde frågan vara klar; därför stilla! och sök icke nu redan att veta allt. Men icke tror jag, att prästen har mera tillfälle att verka för själar än kolportören. Nog har prästen mera tillfälle att tala på en gång till en stor skara, att högtidligt och härligt ropa till en stor samlad folkmassa; men att *verka* för själar, därtill tror jag icke att han har mera tillfälle än kolportören. Nog härom. Endast Herren gör hjärtat visst. Vad det angår, att det icke syns vara i rätt ordning, att barnet undervisar föräldrarna, så beror det tillbörliga häruti synnerligen därpå, om de själva vilja hava denna undervisning; ty då är plikten tydlig. Skulle de åter uttryckligt förklara: Du slipper sörja för våra själar, vi vilja icke hava dina bibelförklaringar och lärdomar, då finge väl barnet tåga och vända sig till en annan, till Gud i bönen. Kristus tillsade själva apostlarna, som skulle bliva hela världens lärare, att icke tvinga den gudomliga sanningen på någon, utan »varhelst de icke mottaga eder, gån ut därifrån.»

Vad nu mera vore att säga, skall Herrens Ande själv lära eder. Herren vare med eder alla med sin nåds och krafts Ande, visdoms och Herrens fruktans Ande, frids och hugsvalses Ande!

2.

Frågorna rörande hustruns underdånighetsplikt, då mannen är fientlig, äro endels svåra att besvara. Men en huvudregel är, att man måste väl skilja på vad det är, som hos hustrun lider genom att vara underdånig, om det är blott *känslan*, eller om det är själva *samvetet* och tron. I förra fallet får hon väl mycket lida, men likväl böja sig. I senare fallet åter icke så. Således så ofta hustrur och barn leva helt avstängda från umgänget med kristna, och dock med Guds nåd, om de blott få hava Gud och ordet. »Men om hon kan förmå mannen att giva sitt bifall, och hon likväl vet, att han invärtes ej vill det, vad skall hon då göra?» Det var en svår fråga, men, käre broder, giv akt på en sak: om hans kärlek till henne är djup, så att han icke förlorar den, utan har lust att göra henne en glädje med sin tillåtelse (ett sådant fall hava vi här i Stockholm), då må hon gladligen använda sig av bifallet. Skulle mannen åter få ökad ondska därav, att han nödgats samtycka till vad hon begär, då tror jag, att hon må vara stilla. Vildare, »att tala Guds ord till mannen emot hans vilja», det behöver hon visst icke (Matt. 10:14).

Men att tala med tjänstefolket, det kan själva *samvetet* fordra; det får hon *icke* låta förbjuda sig; ty då inträder samma förhållande som i Apg. 5: 28, 29. Den sista frågan är icke svår: »Vad hon bör göra, då mannen vill hava henne på världsliga förlustelser, även på söndagen.» Till svar därpå se först noten i Pietisten d. å. nr 9, pag. 31, något av Spener.* För det andra tror jag, att denna fråga förnämligast beror av *samvetet*. Det händer, att vadhelst man säger henne, så har hon det på ett visst sätt i samvetet, och då gäller Rom. 14:14, 20. Ja, i den nämnda noten är ock pekat därpå.

C-O Rosenius 1855

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com